

[Voigt.]

efter disse udtalelser, hvorfor denne oplysningskampagne ikke er indledt. Det bør vel være rimeligt at forvente, at også en fungerende ministers ord står til troende.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (16/9 75):

De ændringer af færdselsloven, der blev vedtaget i juni måned 1975, vil give anledning til 3 oplysningskampagner, der alle gennemføres af Rådet for større Færdselssikkerhed.

Den første vedrører de nye vigepligtsregler. Den anden vedrører påbudet om tvungen brug af sikkerhedssele, og den tredje handler om pligten til at bære styrthjelm.

Justitsministeriet og Rådet for større Færdselssikkerhed har set en fordel i, at disse regler ikke træder i kraft samtidig, således at de enkelte kampagner kan koncentreres om ét emne.

Den første kampagne startede som bekendt i juli-august måned og vil blive fulgt op i foråret 1976. Rådet er nu i gang med at tilrettelægge propagandaen vedrørende sikkerhedsselelserne.

Det er tanken dels at indrykke annoncer i dagbladene, dels at udsende plakater og brochurer og endelig at sende tv-film om emnet.

Kampagnen vil løbe af stablen i dette efterår, hvor befolkningen i en dagbladsannonce vil blive opfordret til at vænne sig til selebrugen inden påbudets ikrafttræden. Samtidig vil der blive udgivet en brochure, der går ind i en argumentation vedrørende de indvendinger, som er rejst mod brugen af seler, og omtaler de argumenter, der ligger til grund for at gøre anvendelsen af sikkerhedssele obligatorisk. Umiddelbart inden den 1. januar 1976 vil Rådet gennem tv-film og udsendelse af en pressemeddelelse erindre om datoen for påbudets ikrafttræden.

Af *Voigt* (FP) til ministeren for kulturelle anliggender (8/9 75):

„Ministeren bedes oplyse, om han vil drage omsorg for, at en biograf, der ejes af en kommune, og som konstant giver under-

skud, bliver afhændet til en driftig forretningsmand“

(Spm. nr. 360).

Begrundelse.

Det er uanstændigt, at f. eks. den kommunale biograf i Odense, Folketeatret, der i 1974 havde et underskud på ca. 850.000 kr., og hvis underskud i 1975 ingen tør spå om, ikke bliver lukket eller overdraget til en privatmand, der i højere grad end det offentlige ligegyldighed over for et underskud ville kunne drive biografen fornuftigt, således at skatteborgerne ikke skal medvirke med surt tjente penge til den slags underskudsgivende kommunale foretagender.

At en privatmand er væsentlig mere egnet til at drive biografvirksomhed end det offentlige, har vi et strålende eksempel på i Odense, hvor den privatejede Imperial-biograf kører fint uden skatteydere subsidier.

Minister for kulturelle anliggender *Niels Matthiasens* svar (12/9 75):

Med hensyn til adgangen til at drive biograf indeholder loven om film og biografier (Lov nr. 236 af 7. juni 1972) bestemmelser om, hvilke personer, selskaber, institutioner m. v. der har ret til at få tilladelse til at afholde offentlige filmforevisninger.

Det er ikke i loven bestemt, at kommunalt ejede biografier skal drives uden underskud, og loven giver heller ikke ministeren for kulturelle anliggender nogen beføjelse til at pålægge ejeren af en biograf at afhænde denne. Det er således alene kommunalbestyrelsen, der kan træffe bestemmelse om evt. salg af en biograf, der giver underskud.

Jeg kan tilføje, at kommunal biografdrift ikke i alle tilfælde kan betragtes alene ud fra en vurdering af biografens indtægtsmuligheder, idet filmforevisning, når det drejer sig om kvalitetsfilm, i sig selv kan være et led i en kommunes kulturelle aktiviteter.

Af *Voigt* til undervisningsministeren (8/9 75):

„Ministeren bedes oplyse, hvorfor AOF kan få støtte via fritidsloven til forevisning af biografteaterstillinger for pensionister, når en privat biografdirektør, der også viser film